

CAPITOLUL UNU

Cioc-cioc, Cioc-cioc-cioc. Ciocăniturile se auzeau în ușa din pod, ușa noii camere de roci a lui Viezure.

Era Sconcs, colocatarul lui. Viezure avea de gând să-l ignore. „O să plece“, s-a gândit. „Muncă Importantă cu Roci – concentrează-te, concentrează-te, concentrează-te.“ A strâns din dinți și s-a aplecat în față pe scaunul de roci. Și-a potrivit lampa specială de muncă și a ridicat obiectul neidentificat de pe masa de roci.

S-a uitat la lista din carnetul dedicat Muncii Importante cu Roci:

- igneu?
- masă granulară — verde
- fenocristale roșii FOARTE STRĂLUCITOARE

S-a uitat la obiect. A citit iarăși lista. Și-a trecut laba peste fenocristalele obiectului și s-a gândit: „E timpul.“

Da, era timpul pentru prima întrebare: rocă sau mineral? Mineral sau rocă? Mineralele au în compoziția lor un material de bază – un element sau „un compus elementar“, cum îi spun geologii. Într-un mineral există de obicei uniformitate. O rocă, însă, e o combinație – o combinație de minerale sau o combinație de rocă și minerale. Două minerale lipite? Rocă. Cinci minerale amestecate cu o rocă răătăcită între ele? Tot rocă.

Întrebarea asta, rocă sau mineral, o puneai cel mai bine cu voce tare. Era urmată de aruncarea obiectului în aer. Când Viezure prindea obiectul, țipa răspunsul cu o voce tunătoare.

Viezure a ciulit urechile în direcția ușii. *Niciun sunet.* Așa că a deschis gura, a tras aer în piept și...

Cioc-cioc-cioc.

Ciocănitul era insistent. Mereu insista.

Viezure a tras aer în piept, așteptând ce știa că are să se întâmple.

S-a întâmplat.

— Viezure?

Cioc-cioc. Cioc.

Viezure și-a lăsat capul pe masa de roci. Se gândise că o să-i fie mai bine dacă-și mută camera de roci din sufragerie într-un loc mai ferit, ca mansarda. „Strategic!” își zisese atunci. La momentul respectiv trăsesse o dată de lanțul care aprindea singurul bec din pod și descoperise o grămadă de cutii de carton, geamantane stricate, o colecție de mobilă bizară, un acvariu, un teanc de picturi în ulei și o cadă cu picioare în formă de gheare, plină de pălării.

Viezure a întors capul și s-a uitat la cadă. Cada refuzase să se urnească din loc, așa că nu se atinsese de harababura din treimea aceea de pod, declarând-o un spațiu de depozitare util, care în plus avea avantajul că înăbușea și sunetul șlefuitorului de pietre. Apoi curățase restul de două treimi pentru camera sa de roci.

Tot în grămada din pod găsisse un scaun și o lampă de citit. Masa de biliard era perfectă ca loc pe care să desfășori hărți geologice, iar în suportul de umbrele putea depozita hărțile. Viezure folosisse dulapurile, capitonase sertarele cu catifea moale și-și pusese acolo lentilele și lupele, briceagul, racletele

și ponsoanele, suflanta de aer. Atârname cărlige pentru cio-
cane și dălți. Numai după ce făcuse toate astea își cărase în
pod cutiile de roci și minerale, masa, scaunul și lampa de
lucru, urcându-le cele două etaje până la mansardă.

— Săptămâni întregi de muncă, a bombănit Viezure.

Cioc-cioc-cioc! Cioc!

— Viezure! Ești acolo? Viezure!

Viezure l-a ignorat și și-a fixat privirea asupra unui perete
fără ferestre, care înainte fusese gol. Între timp îl umpluse
de rafturi. Instalase lumină după lumină. Scrisese etichete
cu denumirile și găsisese suporturi potrivite – câte unul pen-
tru fiecare specimen.

Viezure a ridicat privirea. S-a îndepărtat de masa de roci.
Roțile scaunului său au zdrăngănit pe podeaua inegală.

— Viezure, tu ești?

Viezure s-a ridicat. Scaunul s-a clătinat.

Cioc-cioc!

Viezure s-a dus la perete și a apăsă întrerupătorul.

Iată, Peretele de Roci al lui Viezure! Sub fiecare lumină
strălucea un specimen: cele excepționale, cele unice, cele rare
și fără egal. Cuprul lucea. Mica scânteia. Labradoritul pulsa
în culori ca un pește translucid din mările adânci.

— Da, a șoptit Viezure.

Apoi ochii i-au căzut pe standul gol de la marginea Peretelui de Roci și a simțit o durere pătrunzătoare. Și-a întors repede privirea.

Se auziră bombăneli din partea cealaltă a ușii.

— Sună ca și cum ar fi acolo. Nu e în camera lui. Nu e jos. Sigur nu e în bucătărie, unde stă mereu.

Viezure s-a încruntat. „*Nu stau mereu în bucătărie.*” A pus laba pe mânerul ușii și a deschis-o brusc.

— Da?

Sconcs, cu laba de partea cealaltă a mânerului, a dat buzna în cameră, fluturând dintr-o spatulă și dintr-un tel care i-a şuierat lui Viezure pe la ureche.

Sconcs s-a pomenit rânjind.

— Chiar *erai* aici. Știam eu! Amuzant cum am dat buzna! Ha!

Viezure a văzut șorțul pătat și împrăscat al lui Sconcs și dunga fistichie de pe spatele lui. Rosti cu emfază:

— Ușa era *închisă*.

Apoi arătă spre masa lui de roci (uneltele erau scoase, carnetul pus într-o parte, un obiect neidentificat era scăldat în lumină).

— Muncă Importantă cu Roci.

Sconcs a mârâit.

— Iarăși? Tu crezi că o ușă închisă e așa simplu de înțeles. Cum ți-am explicat deja, o ușă închisă la camera cu roci înseamnă mai mult decât un singur scenariu. Scenariul Unu: faci Muncă Importantă cu Roci. În Scenariul Unu, nu trebuie să ciocănească nimeni la uși sau să le deschidă pe nepusă masă – nici măcar când prânzul e deja în farfurie și se răcește repede. Apoi mai e Scenariul Doi: ai ieșit după plăcintă la Două Ouă și Legume. Nu ești aici, și totuși ușa camerei de roci e închisă.

Sconcs și-a încrucișat brațele la piept.

— Vezure, nu e ușor să-ți dai seama de diferența între Scenariul Unu și Scenariul Doi. Dacă nu-ți place să ți se ciocăne la ușă, ar trebui să clarifici situația.

Vezure a tresărit.

— Prânzul? E în farfurie? Se răcește?

Dar atenția lui Sconcs fusese atrasă de altceva.

— Rocile astea!

Sconcs a țâșnit spre peretele fără ferestre.

Și-a apropiat capul de un raft și a mijit ochii.

— O lumină, o rocă, o lumină, o rocă, o lumină, o rocă.

I-a făcut semn din cap lui Vieżure.
— Deștept. De-asta strălucesc rocile.
Vieżure însuși radia.
Sconcs a citit numele de pe etichete.
— Neptunit... Ob-si-dian... Pirită.
Apoi s-a dat un pas în spate și și-a dus laba la bărbie.
— Sunt alfabetice. Le-ai aranjat în ordine alfabetică.
Vieżure a încuviințat vesel.
— Rocile expuse în ordine alfabetică sunt foarte satisfăcătoare. Îi zic...
Vieżure a făcut o pauză pentru efect.
— Peretele meu de Roci.
— Peretele de Roci – frumos! Găinilor le va plăcea Peretele tău de Roci, a spus Sconcs.
Vieżure a clipit.
— Găini în camera mea de roci? Din nou?
Vieżure și-a adus aminte cu groază de momentul în care fuseseră ultima oară găinile în camera sa de roci. „Lovitura de stat a găinilor!” Dar apoi s-a gândit la găina mititică și portocalie, cât un suport de creioane. „Hmm.” Ar fi putut să-i arate Găinii Mititele și Portocalii Peretele său de Roci.
Sconcs a arătat spre standul gol.

— Unde e A?

„Nu, nu, nu“, s-a gândit Viezure. A evitat să privească încolo.

Sconcs a făcut câțiva pași spre Peretele de Roci și a arătat din nou spre locul gol.

— Vezi, Viezure? Aici îți lipsește roca de la litera A. E foarte bine că aranjezi rocile în ordine alfabetică, dar unde e A?

Obligat, Viezure s-a uitat într-acolo. Locul acela gol părea să-l taie cu cuțitul. Și-a dres vocea.

— A, da, acolo. Este pentru agată. Agata mi-a fost luată. Viezure a înghițit în gol amintindu-și. Vârtejuri și ochi! Profunzimi întunecate, ascunse! Mare cât o labă strânsă! Viezure și-a adus aminte ce rece era când o ținea în labă. Se uita la ea și-și imagina nașterea planetei Pământ. S-a uitat la Sconcs.

— O numeam Agata mea Ochi-de-Păianjen. Sconcs s-a încruntat.

— Vrei să spui că roca de la litera A a *dispărut*?

— A fost furată, șparlită, șterpelită, da, a șoptit Viezure.

— Ce păcat, a spus Sconcs.

S-a oprit, apoi s-a aplecat puțin în față, privindu-l cu mare seriozitate pe Viezure.

— Viezure, pune o agată acolo. Începuturile sunt importante. Nu poți să lași un spațiu liber la începutul Peretelui tău de Roci.

Viezure a înghițit cu noduri.

— Să înlocuiesc Agata mea Ochi-de-Păianjen?

Sconcs a făcut ochii mari.

— Există doar o singură rocă pentru litera A?

Viezure a dat ușor din cap.

Sconcs a căscat gura, apoi a vorbit cu înflăcărare:

— Există mai mult de o rocă potrivită pentru litera A, așa cum există mai mult de un singur fel de a găti o conopidă. De ce sunt atât de multe cărți de bucate tiranice care zic că nu există decât un singur fel corect de a găti?

Viezure nu-l mai asculta. Oricât de mult i-ar fi plăcut să mănânce (și să mănânce mult), nu-l interesa deloc cum ajungea mâncarea în farfuria lui. În schimb, amintirea despre cum își pierduse Agata Ochi-de-Păianjen îl izbi din nou. Era în casa cea mare a mătușii Lula. Reuniunea Familiei de Nevăstuici. Agata Ochi-de-Păianjen nu mai era la locul ei. „Unde e? Unde e?” Au întors totul cu susul în jos (au dat la o parte, au scuturat, au răscolit, au răscolit, au răscolit). Apoi Viezure a auzit vocea *aia*:

— Căutați asta?

S-a întors și l-a văzut pe văru-său, un jder pescar, stând în prag. Jder ținea Agata lui, Ochi-de-Păianjen, în palmă. Degajat, a aruncat agata în aer... și-a prins-o. Roca a trosnit când a aterizat înapoi în palma lui Jder. Hopa sus, *buf*. Hopa sus, *buf*. Lui Viezure îi sărea inima în piept cu fiecare aruncare și (*buf*) se simțea ușurat de câte ori o prindea.

— Dă-mi-o înapoi, te rog, a spus Viezure cât de calm putea.

A întins palma.

Hopa sus, *buf*. Jder a zâmbit și a băgat agata în buzunarul jachetei sale de școală, ridicând din sprânceană.

— Am găsit-o, e a mea, a zis.

Mătușa Lula, mătușa preferată a lui Viezure, nu înțelesese de ce Viezure trebuise să plece de la Reuniunea Familiei de Nevăstuici mai devreme.

— Plecidin cauza unei roci? Darcu familiata cum rămâne?

„Jder!“ s-a gândit Viezure.

(Sau i s-a părut că s-a gândit.)

— Ce-ai spus? a întrebat Sconcs.

Vorbise cu voce tare?

— Nimic, nimic, a răspuns Viezure.

Sconcs a mijit ochii.

— A sunat ca și cum ai fi zis „pește“. N-aș mânca pește, așa cum nu te-aș mânca nici pe tine.

Lui Vîezure i se învârtea capul. S-a gândit: „Aș putea să mănânc un pește.“

Sconcs a așteptat.

Vîezure avea impresia vagă că trebuia să-și ceară scuze față de pești. A schimbat subiectul.

— Ai ciocănit la ușă? Voiai ceva?

— A, da. Aproape am uitat! Fonduri – am nevoie de bani, monede, bancnote.

Sconcs l-a privit pe Vîezure, așteptând.

— Iacii nu acceptă briose. Am încercat.

— Bani pentru iaci?

— Nu pentru iaci. Pentru un abonament la ediția de duminică a *Gazetei Iacilor*. Situația nu mai poate fi tolerată.

Sconcs a dat din cap, ca și cum chestiunea ar fi fost deja decisă.

Vîezure a deschis gura ca să protesteze, dar Sconcs a adăugat rapid:

— În fiecare duminică mă duc la Cărți pentru Găini să-mi iau ediția de duminică a *Gazetei Iacilor* și totuși am

